

valget har ment, at det er et temmelig stort Antal. Naar man ser paa, hvor mange der fra Danmark til Gengæld vandrer ud til vore Nabolande, bliver det et ganske forsvindende lille Tal imod den Strøm, som gaar her ind til Landet. Jeg skal i den Henseende oplyse, at naar vi gaar tilbage en Snes Aar til det Tidsrum, før vi begyndte paa den sociale Lovgivning, var Tallet langt mindre. Det var i Aaret 1891, vi fik vor Fattiglov og Loven om Alderdomsunderstøttelse. Tager vi nu en 7-aarig Periode forud for Alderdomsloven af 1891, vil vi se, at i Aaret 1885 var der ikke mere end 51, der fik Indfødsret. Saa stiger det noget, men Gennemsnittet for de 7 Aar, der ligger forud for 1891, har været 120, medens vi nu er oppe paa 600 i Gennemsnit. Vi er altsaa, siden de sociale Love er kommet til at virke her i vort Samfund, naaet til, at vi har 5-doblet Indvandringen fra Udlandet. Det ligger jo meget nær at antage, at det er disse sociale Love, disse Begunstigelser for Arbejdsklassen, som har bevirket, at saa mange Udlændinge faar Lyst til at komme her ind i vort Land for at faa Del i disse Goder.

Ved Siden af dette skal jeg røre ved et andet Forhold, der angaar de vedkommendes Opholdssted. Dersom det var saaledes, at alle disse Udlændinge, som kommer her ind, søgte ud paa Landet og blev Landarbejdere, tror jeg, at vi kunde nogenlunde forlige os med det, idet vi nemlig paa Landet har stor Trang til Arbejdsfolk. Paa Landet maa vi indforkrive mange Tusinde Polakker for at faa Arbejdet gjort. I vore Købstæder er der derimod som bekendt saa stor en Arbejdsløshed, at man der aldeles ikke har Trang til ny Arbejdskraft. Hvad angaar Opholdsstedet for dem, der bliver naturaliseret ved dette Lovforslag, stiller det sig saaledes, at 69 pCt. har taget Ophold i Købstæderne og kun 31 pCt. paa Landet. Det kalder jeg i denne Forbindelse ret uheldigt, det havde været meget bedre, om dette Forhold havde været omvendt.

Dernæst skal jeg røre ved deres Livsstillinger. Med Hensyn til Indfødsret mener jeg, at det har en ikke ganske ringe Betydning, om vedkommende kommer til at eje Jord her i Landet. Dersom de bliver Grundejere her i Landet, bliver de noget rodfæstede til vort Land. Hvis de derimod bor til Leje, kan de jo flytte igen, og vi har saa ikke det samme Baand paa dem, som naar de er blevet Ejere af fast Ejendom her i Landet. Ogsaa paa dette Punkt er Forholdet noget uheldigt, idet kun 16 pCt. af alle de

her omhandlede Udlændinge har erhvervet fast Ejendom, alle de øvrige bor til Leje, i Særdeleshed i Købstæderne, og har altsaa ikke faaet dette, som jeg vil kalde det, rodfæstede Hjem her i Landet. Tidligere var det noget bedre, dog ikke saa meget; i tidligere Tid var der 30 pCt., som havde fast Ejendom, medens der nu kun er 16 pCt.

Hvad angaar Nationaliteten for de indvandrede, staar Sverige højest, nemlig med 312 Personer; dernæst kommer Slesvig med 156, Tyskland med 104, medens alle de øvrige Lande staar med mindre Tal. Sverige er altsaa Nr. 1, og det har det stadig været, næsten Halvparten af alle Ansøgerne er Svenskere. Hvad Indvandringen fra Sønderjylland angaar — jeg skal ikke røre synderligt derved —, er Bevæggrundene i Almindelighed nationale, derimod har Indvandringen fra Sverige vist ikke det mindste med Nationaliteten at gøre, den skyldes snarere økonomiske Grunde. Jeg tror, at det frem for alt skyldes vor Alderdomsunderstøttelse, at saa mange Svenskere søger her til Landet, idet de haaber at kunne faa Alderdomsunderstøttelse.

Jeg kommer dernæst til den Hjælp, som vedkommende har modtaget her i Landet af offentlige Midler. Jeg skal straks indrømme, at ret meget vejledende er Tallene ikke. Det kan være mer eller mindre tilfældigt, om en har faaet Sygehjælp eller anden Hjælp af offentlige Midler til et eller andet, men jeg skal dog anføre Tallene, da vi ikke har andet at gaa efter. Af de 657 har 79 modtaget offentlig Hjælp under forskellige Former. Hvis man lægger de tre Kategorier sammen, der ifølge Betænkningen har faaet enten regulær Fattighjælp eller Sygehjælp eller Hjælp af den frie Fattigkasse, naar man et større Tal, nemlig 86. Men det ligger i, at nogle Ansøgere samtidig har faaet Hjælp under forskellige Former; der er altsaa i Virkeligheden 79 Personer, som har faaet offentlig Hjælp. Det bliver i alt 12 pCt. af den indvandrede Befolkning, om jeg maa kalde den saa. Man plejer at regne, at 2, 3, maaske 4 pCt. af Landets egne Børn faar Hjælp af det offentlige. 12 pCt. er altsaa et temmelig stort Tal. Hvis man prøver paa at fordele det paa de forskellige Nationaliteter, viser det sig, at der af de 79 er 56 fra Sverige; altsaa, Svenskerne er ogsaa paa dette Omraade meget uheldigere stillede end de andre Nationaliteter. Af dem, der er indvandret fra Sønderjylland, er der ikke mere end 5 eller 5½ pCt., der har faaet nogen som helst Understøttelse af det offentlige, hvorimod vi for Sveriges Vedkommende er helt oppe paa 18 pCt. Det synes